

eglutē

BIRŽELIS
1990
JUNE

eglutė

BIRŽELIS
1990
JUNE

TURINYS

- 3 VASARĖLĖ, O.M.
- 4 IŠKYLA Į KALNUS, M. Kvietytė
- 13 DU DRAUGAI, D. Augienė
- 18 PROTO MANKŠTA
- 22 KAS YRA SEKMINĖS?, O.M.
- 25 LIETUVIŠKOS VESTUVĖS, V. Volbekaitė
- 30 RAŠOM IR PIESIAM

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

J. Paukštienė — 3, 29

N. Palubinskienė — 4, 6, 9, 11, 12

O.M. — 7, 13, 14, 15, 16

T. Grigaitienė — 17

A. Sutkuvienė — 25

Z. Sodeikienė — 26, 27, 29

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

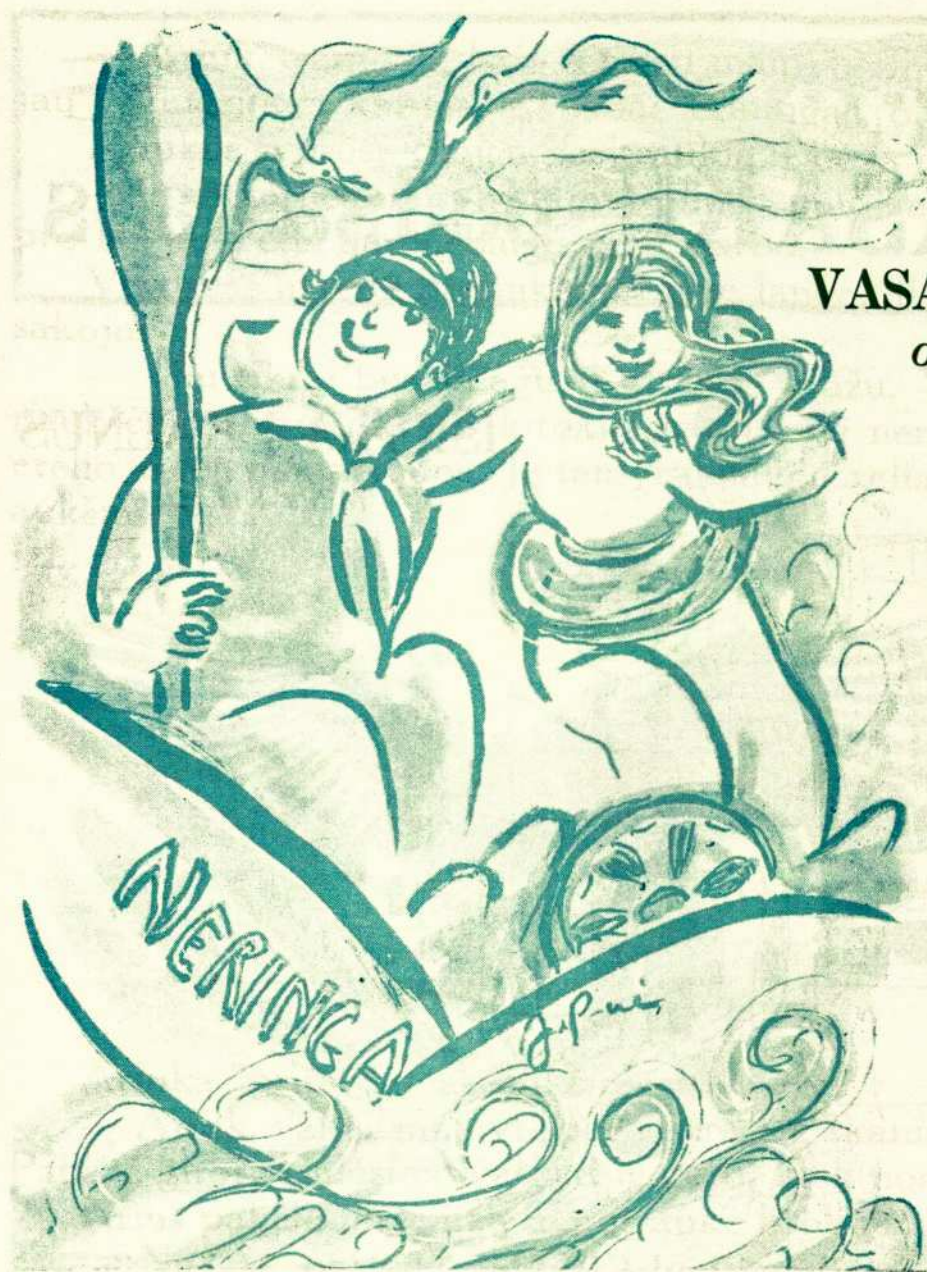
ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

VASARĖLĖ

O. M.

Vasarėlė, vasarėlė
Mumus žalius vartus atkėlė:
Ir pievelėj, ir miške
Aidi juokas su daina!

Vandenėlis žvilga, žėri —
Iriamės per ežerėlį.
Paukščiai moja iš aukštai —
Mes — tikri gamtos vaikai!

PASAKŲ pėdsakais

IŠKYLA Į KALNUS

Milda Kvietytė

Viktukas labai laukė iškylos į kalnus. Vakar jis mamytei padėjo ruošti iškylai maistą. Ariukas nepadėjo, nes jis nemoka. Jis dar tik trijų metų. Arius mėgsta žaisti, bet vienas nežaidžia. Kartais jis jaučiasi nelaimingas: nori padėti mamytei ar tėveliui, o jam liepia žaisti su broliuku.

Šį rytą Viktukas matė, kaip tėtis uždėjo dėžę su palapine ir pritvirtino ant automobilio stogo. Mamytė padeda tėčiui, o abu berniukai stovi prie lango ir žiūri.

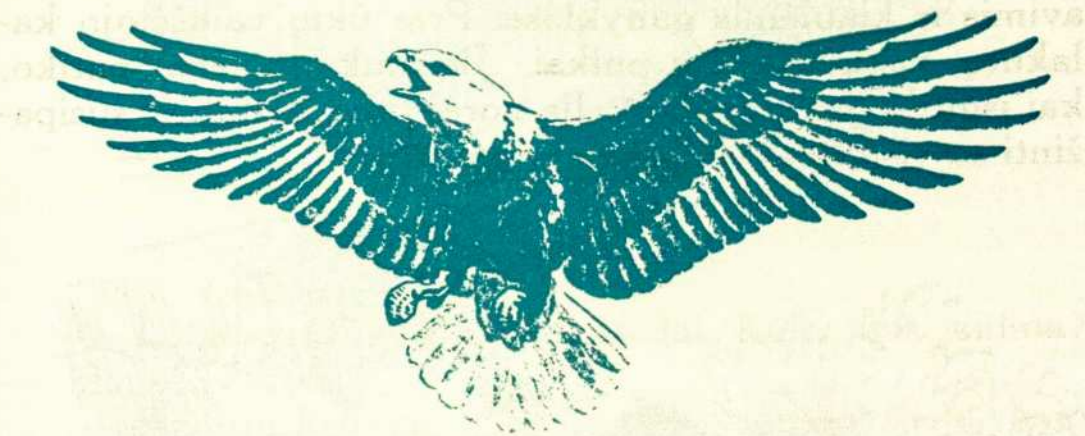
— Ariuk, ar matai, kaip tėtis su mamyte dirba? Tuo-
jau važiuosime į kalnus. Aš labai laimingas, o tu?

Ariukas šypsosi. Staiga pasitraukia ir bėga prie durų.

— Į lauką negalima! Mamytė liepė mudviem žiūrėti
pro langą. Tėtis dar nebaigė savo darbo.

Viktukas atvedė broliuką vėl prie lango. Jis jam pa-
sakojo:

— Tau tikrai bus smagu. Kalnuose gražu. Yra daug
paukščių, stirnų, ožkų ir kitokių žvėrių. Tu nematei dar
erelio, o ten pamatysime. Jų ten yra daug. Ereliai skraido
aukštai.

Ariukas pritardamas linkčiojo galvute.

— Ariuk, vakar mamytė paruošė daug skanių valgių.
Padarė giros. Galėsime valgyti ir gerti, kiek norėsime.

Arius pakėlė pirščiuką ir nutraukė broliuko kalbą:

— Ne, ne, ne!

Viktas susijaudino:

— Taip nesakyk. Negrazu. Žiūrėk, tėtis jau viską su-
dėjo. Ateina į kambarį. Bėkime pasitikti, — pagriebęs
Ariuko rankutę, nutempė jį prie durų. Susitiko mamytę
verandoje. Ji džiaugdamasi apkabino abu berniukus.

— Vaikai, pradėsime iškylą. Jos taip seniai laukėme.
Jau viskas paruošta.

— Ačiū, mamyte! Mes abu taip pat pasiruošę.

Arius priglaudė galvutę prie mamos.

— Kaip smagu turėti tokius gerus vaikučius. O dabar — sėdam į automobilį ir važiuojam!

Berniukai bėgo prie automobilio.

— Na, vyrai, ar jau pasiruošę kelionei? — nusijuokė tėtis, pamatęs atbėgančius.

— Jau! Labai ačiū, tėtuk, kad veši mus į kalnus. Mes prižadam būti visą laiką geri.

— Labai malonu girdėti. Tegul džiaugsmas ir laimė keliauja su mumis į kalnus. Vietos jiems mūsų automobilyje ir palapinėje užteks.

Važiavo jie pro ūkius. Džiaugėsi arkliais, karvėmis, avimis ir kiaulėmis ganyklose. Prie ūkių vaikščiojo kalakutų, vištų ir ančių pulkai. Berniukams labai patiko, kai išgirdo gaidį giedant. Jie norėjo ten sustoti ir susipažinti su vištomis, viščiukais ir gaidžiu.

— Kada nors nuvažiuosime į ūkį, — pažadėjo tėtis.

— Važiuosim! Važiuosim! — džiaugėsi Arius.

Tolumoje jau buvo galima matyti pilkai melsvą kalnų grandinę. Ji vis artėjo ir ryškėjo. Abipus kelio žolė atrodė žalia ir minkšta. Krūmai apsipylę žiedais. Žiedai buvo raudoni, geltoni, balti, mėlyni, violetiniai.

— Labai gražūs tų krūmų žiedai. Kaip juos vadina?
— klausė Viktas.

— Azalijų krūmai. Čia jie turi daugiau žiedų, kaip lapų. Pirmą kartą tokius matau, — aiškino mamytė.

Taip besigėrėdami prabėgančiais vaizdais, jie pasiekė kalnų aikštelę. Joje buvo leidžiama statyti palapines ir nakvoti. Oras buvo švarus ir skaniai kvepėjo.

— Ar patinka? — klausė tėtis.

— Labai! — atsiliepė mamytė ir Viktukas kartu.

Ariukas buvo nuvargęs. Jis tik lingavo galvute ir ištiesė ranką į ružavą azalijų krūmą.

— Ariukui patinka tas, o man anas, — pribėgo Viktukas prie balto krūmo.

— Visi šie krūmai labai gražūs. Tokias azalijas pirmą kartą matau. Maniau, kad azalijos auga tik kambaryje, vazonuose, — stebėjosi mama.

— Kiekviena gėlė turi savo tėvynę. Ten jos geriausiai išsiskleidžia. Atsimeni, kai lankėme Kaliforniją, radome figusų medžius, — priminė tėtis.

— Tėtuk, ar važiuosim vėl kada į Kaliforniją? Aš labai noriu pamatyti tuos medžius, — prašė Viktukas.

— Važiuosime kada nors, sūnau! Tikrai važiuosime. Pirma turime susipažinti su artimesnėmis apylinkėmis. Dabar pastatykime palapinę. Viktuk, ar padėsi?

— Taip, tėtuk. Mamytė su Ariuku tegul eina pasi-
vaikščioti. Palapinę pastatysime mes — vyrai. Ar ne?

— Ei, vyrai, žiūrėkite, kas atbėgo mus pasveikinti! —
rodė mamytė kalnų ožką.

— Ar tas gyvulys nepiktas? — susirūpino Viktukas.

— Kalnų ožka niekam blogo nedaro. Ji ėda žolę ir
lapus, — paaiškino tėtis.

— Man ji patinka. Gal ji prieis arti mūsų ir galėsiu ją
paglostyti? — teiravosi Viktukas.

— Vargiai. Bet kalnuose jų yra daug. Tikrai su jomis
susitiksime. Ši yra žvalgas. Ji praneš savo būriui kad mus
matė. Jos pareiga pranešti apie galimą pavojų, — sakė
mamytė.

— Bet mes esame jų draugai. Ar ne?

— Žvalgas tai žino, nes ramiai ėda žolę ir nebėga mus pamatęs, — užtikrino tėtis. — Bet laikas jau statyti palapinę. Prieš vakarą viskas turi būt paruošta.

— Mudu su Ariuku iškrausime daiktus iš automobilio. Norime ir mudu padirbėti. Greičiau galėsime vykti ožkų ieškoti, — siūlė mamytė.

Kol pastatė palapinę ir paruošė guolius, visi pavargo ir išalko. Pavalgę ir pailsėję išvažiavo siaurais kalnų keliukais pasigrožėti apylinkėmis. Aukštai danguje skraidė vanagai, krūmuose čiulbėjo paukštukai. Visas oras buvo pritvinkęs žiogų svirpliavimo.

Tik apsisukus grįžti, staiga apsiniaukė ir prapliupo smarkiai lyti. Tėtis labai pavargo, kol pasiekė aikštelę, kur stovėjo palapinė. Visi greitai sulindo vidun. Maistą paliko lauke, pastogėje.

Naktį Viktukas pabudo. Jis išgirdo braškėjimą. Lūžo lentos. Viktukas prisiminė, kad maistas sudėtas medinėse dėžėse. Jis prisiminė ir pasaką apie vaiduoklius. Jam pasidarė baisu.

— Tėtuk! — sušuko.

— Tyliai, sūneli! Neprielk Ariaus, — kuždėjo tėtė.
— Tėtuk, kažkas slampinėja prie palapinės ir laužo dėžes. Aš labai bijau!

— Nebijok. Į palapinę niekas nedrįs įsti.
Lauke buvo girdėti keistas dūsavimas ir šlepsėjimas. Netrukus viskas nutilo. Tėtis pasėdėjo prie Vektuko, kol šis užmigo. Pabučiavęs berniuką, nuslinko į savo miegmaišį.

Vektukas ramiai miegojo. Jis jautė, kad tėtis jį saugoja. Sapne jis matė įvairiausių gyvulius, žvėrelius ir paukščius. Berniukui atrodė, kad jis stovi prie gražiausio azalijos krūmo ir girdi balsą:

— Vektuk, ateik čia. Aš labai tavęs laikiu!

Balsas buvo svetimas, bet švelnus, kaip draugo. Vektukas dairėsi aplink. Iš priešais augančio krūmo išėjo jo amžiaus berniukas. Ant to krūmo čiulbėjo gražus paukščiukas. Berniukas jį paglostė. Paukščiukas nenuskrido. Jis nenusigando.

— Labas, Vektuk! Aš esu tavo draugas. Ar norėtum eiti su manim truputį pavaikščioti?

— Labai norėčiau. Eikime! — ryžtingai tarė Vektukas.

Juodu išėjo. Keliukas buvo siauras, smėlėtas. Vėliau jis tapo paprastu miško takeliu. Aplinkui kvepėjo gražios gėlės. Berniukai priėjo didelę uolą. Joje buvo urvas.

— Ar matai urvą, Vektuk? — paklausė berniukas. — Jame dabar miega tie, kurie naktį lankėsi jūsų aikštelėje.

— Matau meškinų šeimą! — nustebo Vektukas.

— Taip. Miega mama ir du meškiukai. Nepykite ant jų. Jie buvo alkani. Jūsų maistas labai skaniai kvepėjo. Tas kvapas juos ir priviliojo.

— Aš paprašysiu tėtį ir mamytę, kad nepyktų. O mano broliukas tai tikrai nepyks. Jis mėgsta meškiukus.

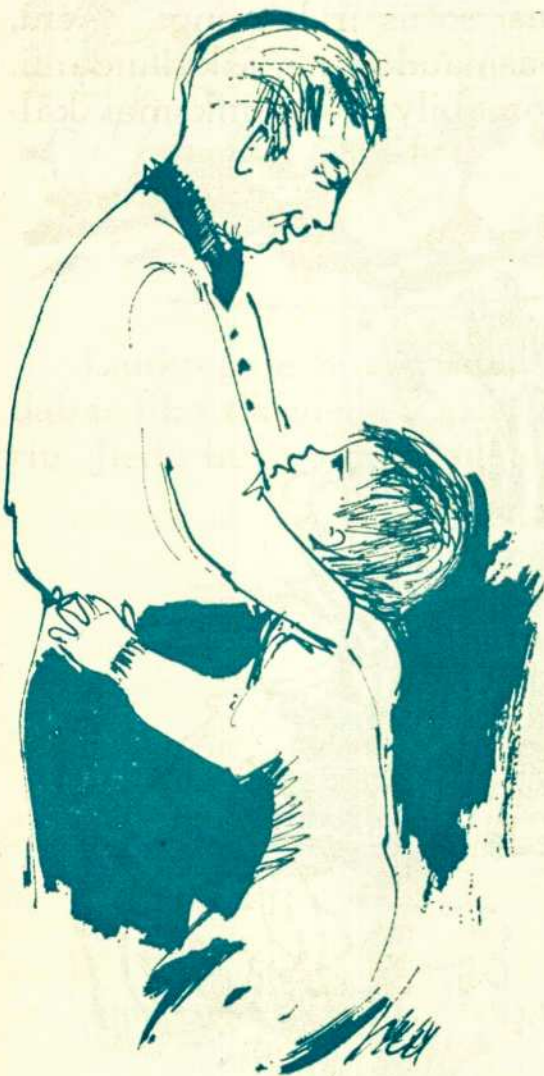
— Esi geras. Aš visada būsiu tavo draugas. Būk laimingas! Dabar turiu eiti, — berniukas ištiesė ranką ir nuėjo už uolos.

Viktukas mojo naujam draugui. Apsisuko eiti atgal, ...bet pajuto ranką ant savo peties. Prie jo miegmaišio stovėjo tėtis ir mamytė su Ariuku.

— Sūneli, kelkis! Parodysime naktinių plėšikų pėdsakus. Jie suėdė beveik visą mūsų maistą, — nusiminęs kalbėjo tėtis.

— Ačiū Dievui, kad neįlindo į palapinę, — atsiduso mamytė.

— Aš juos mačiau. Jie dabar miega urve. Guli mama ir du meškiukai, — kalbėjo Viktukas, lipdamas iš guolio.

— Tavo sapnas sutinka su pėdomis, kurias rado me. Aiškiai matyti: vidury ėjo lokys, o iš šonų lokiukai, — aiškino tėtis.

— Meška su vaikais buvo išalkę, o mūsų maistas gardžiai kvėpėjo. Nėpykime, jie blogo nenorėjo, — tarė Viktukas.

— Kaltas lietus. Jis neleido mums sudėti maisto į automobilį, — atsiliepė mamytė.

— Mes nemanėme, kad kas nors eis maisto ieškoti per tokį lietų, — pridūrė tėtis. — Norėčiau tuos svečius pamatyti. Važiuokime jų paieškoti. Ar sutinkate?

— Gerai! — pritarė mama.

— Aš jus nuvesiu! Aš žinau, kur! — pasakė Vktukas.

— Puiku. Tu būsi mums vadovas. Lokių galime nebijoti. Jie sotūs, tai bus nepikti. Ir mes labai arti neisime.

Visi išvažiavo lokių ieškoti. Vktukas pirmas pamatė uolą ir urvą. Prie urvo stovėjo meška su dviem meškiukais.

— Kokie gražūs meškiukai! — džiaugėsi Ariukas.

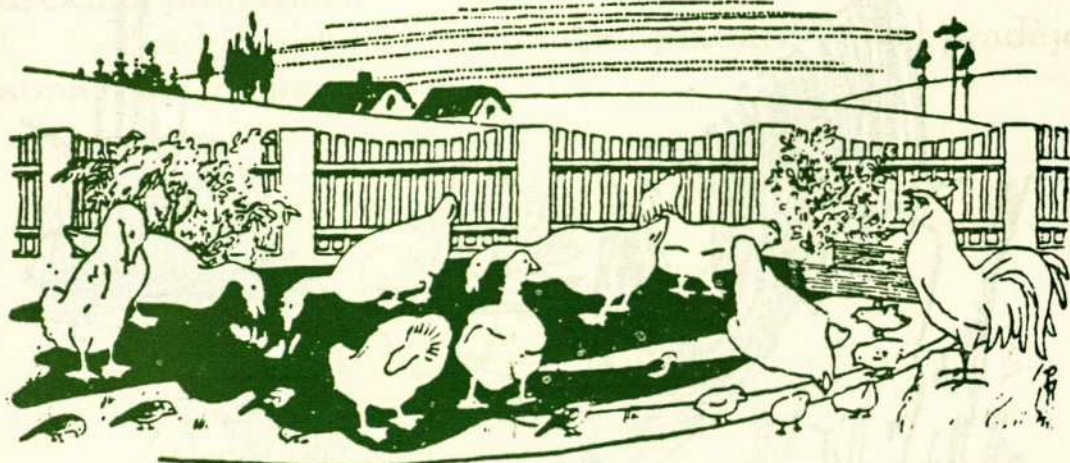
— Po tokių vaišių jaučiasi sotūs ir laimingi. Ačiū, meškiukai, jūsų pamoka pasinaudosime iškylaudami. Maistą visada laikysime automobilyje, — linksmi kalbėjo tėtis.

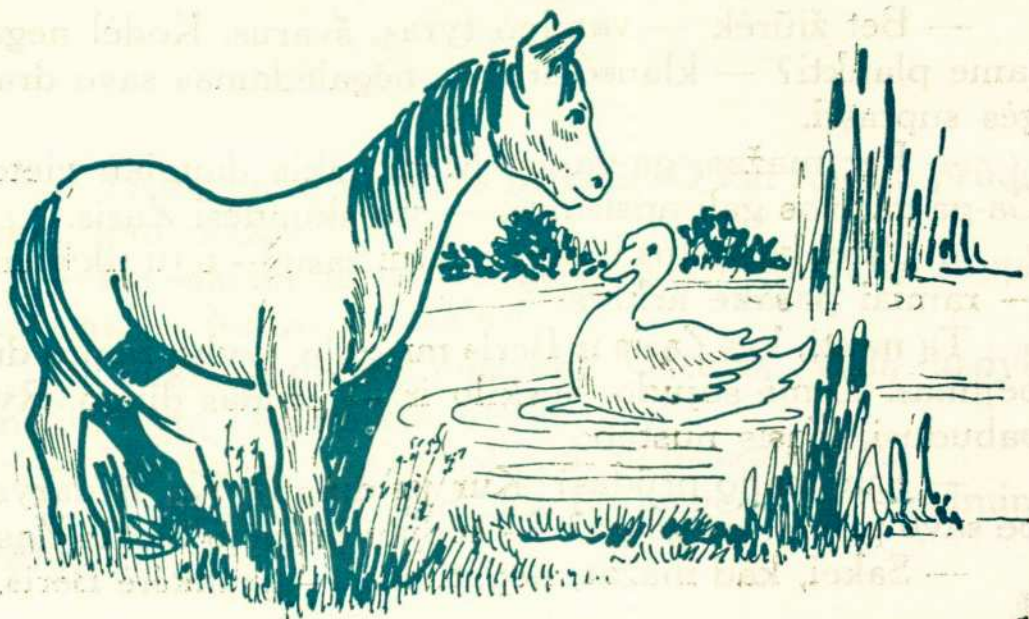
DU DRAUGAI

Danutė Augienė

Ūkininkas Petras turėjo nedidelį ūkelį. Laikė tik vieną arklių — Bėrį. Jį įkinkydavo į vežimą ir važiuodavo į miestelį, į turgų. Turėjo ir kelias karves, vištų, žąsų.

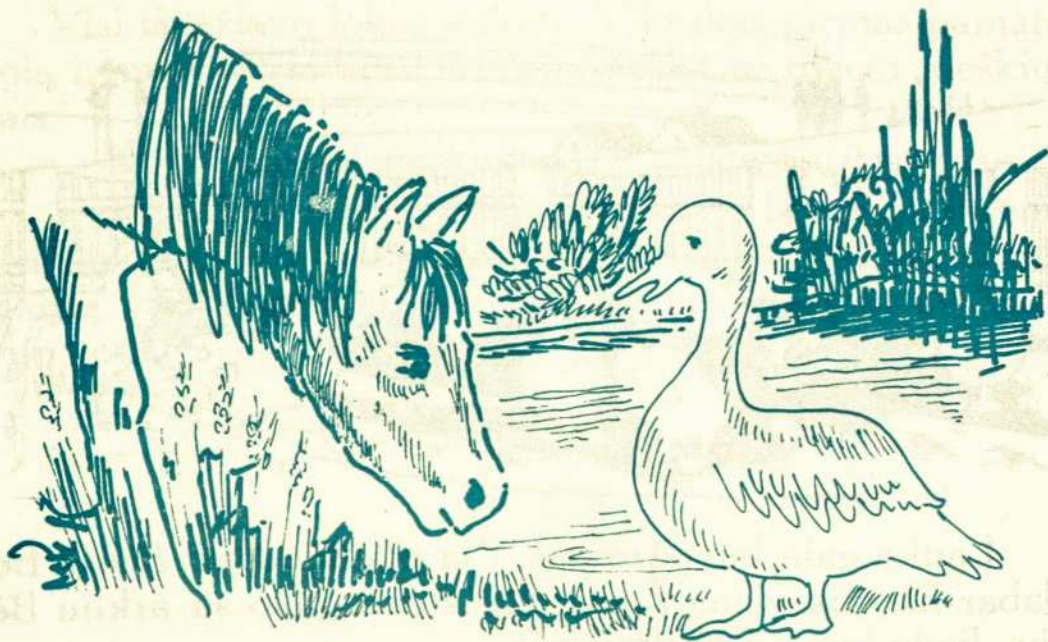
Lauko gale buvo prūdas. Čia plaukiodavo žąsys. Bet dabar liko tik viena Žąsis. Žąsis draugavo su arkliu Bėriu. Jiedu buvo geri draugai.

— Tu mano draugas, ga-ga, — gageno Žąsis. — Gera, ga-ga man su tavim būti.

Bėris tik linktelėjo galva. Jis nebuvo labai šnekus. Žąsis, tačiau, mėgo šnekėti. Vieną dieną ji ėmė dejuoti:

— Ga-ga-ga, man čia nusibodo. Prūdas per mažas. Nėra kur kaip reikiant paplaukyti. . . O apie nardymą nėr kalbos!

— Bet žiūrėk — vanduo tyras, švarus. Kodėl negali jame plaukti? — klausė arklys, negalėdamas savo draugės suprasti.

— Per mažas, ga-ga-ga. Man reikia daugiau vietos! Ga-ga-ga, vos gali apsisukti, — vis skundėsi Žąsis.

— Užtenka vietos visam pulkui žąsų — o tu tik viena, — ramiai pasakė arklys.

Tą naktį, kai Žąsis ir Bėris miegojo, įvyko žemės drebėjimas. Žemė sujudo, suskilo ir — prūdas dingo. Rytą pabudusi, Žąsis nustebo:

— Kur mano prūdas? Kur jis dingo? Ką aš darysiu be savo prūdo, ga-ga-ga? — tuojau pradėjo bartis Žąsis.

— Sakei, kad mažas, nepatinka, — prunkštė Bėris.

— Kur aš dabar rasiu vandens, ga-ga? Juk aš negaliu be vandens! — sparnais mojavu žąsis.

Bėris pakėlė galvą. Pažvelgė į vieną pusę, pažvelgė į kitą, ir tarė:

— Ten matau balą. Baloje yra vandens.

— Bala?! Ga-ga-ga, kaip tu drįsti man siūlyti balą, — pyko Žąsis. Bet arklys daugiau nieko nebesakė. Po kiek laiko Žąsis nušlepsėjo į balą. Įbrido, pamerkę kojas, sudrėkino plunksnas.

— Kad šitoj baloj visai negali plaukti! — vėl pradėjo aimanuoti Žąsis.

— Tiesa, baloj vandens nedaug. O kai turėjai prūdą, sakei, kad mažas. . .

— Ką sakiau, tai sakiau, ga-ga-ga! — supykusi šnypštė Žąsis. — Ne tavo reikalas!

Tą naktį apylinkę nusiaubė viesulas. Balą užpylė smėliu. Rytą Žąsis piktai gageno:

— Nėr balos, nėr balos! Kur aš pasidėsiu?!

— O vakar sakei, kad bala tau negera. . . — priminė arklys.

— Kad tu nieko nesupranti! Žiūrėk — nėra nei prūdo, nei balos, o tau vistiek. Kur aš kojas pamerksiu, kur plunksnas sudrėkinsiu?

— Va, žiūrėk, ten stovi kibiras pilnas vandens. . .

— Kibiras, ga-ga-ga?! Kaip tu drįsti man siūlyti kibirą? Pamanyk — tokia žąsis kaip aš kibire!

Bet, po kiek laiko, Žąsiai labai reikėjo vandens. Ji visaip bandė į tą kibirą įlipti. Bandė iš vieno šono ir iš kito. Galų gale, atsitūpus ant kibiro krašto, jį apvertė. Kibiras parvirto, vanduo išsiliejo ir susigėrė į žolę.

Tą dieną saulė buvo tokia karšta, tiesiog svilino. Danguje — jokio debesėlio. Žąsis vos alsavo. Jos galva buvo sunki.

— Baigta! Ga-ga-ga-galas! Nei plaukti, nei nardyti negaliu. Nėr kur kojų pamerkti. Nė gurkšnio vandens! — verkšleno Žąsis.

Pagailo Bėriui Žąsies.

— Kaimyne, — kreipėsi jis į Žąsį. — Mano lovyje yra vandens. Gali atsigerti.

Žąsis nuleido galvą.

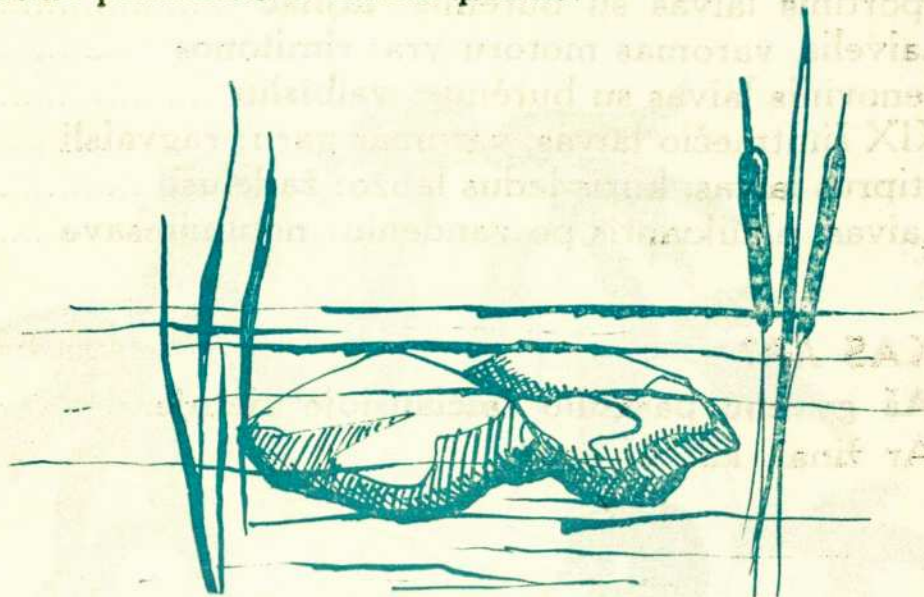
— Juk aš tau buvau tokia nemandagi. O dabar tu nori dalintis savo vandeniu? O jeigu ūkininkas tau daugiau neatneš?...

— Nebijok, atneš. Prašau...

Žąsies daugiau kviesti nereikėjo. Ji puolė prie lovio ir gėrė... gėrė... taip labai buvo ištroškusi.

Vieną dieną, pešiodama žolę, Žąsis užlipo ant kalnelio. Atsitūpė pailsėti. Iš tolo buvo matyti žemės įdubimas. Žąsis ėmė svajoti: O, kad ta duobė būtų pilna vandens...

Sutemo. Dideli, juodi debesys slinko žeme. Pradėjo lyti. Lietus tiesiog kibirais pylė. Išsigandusi Žąsis nubėgo į Bėrio tvartą pasislėpti. Lietus pylė ir pylė pora dienų. Griaudė perkūnas ir žaibai pliekė.

Kai audra pasibaigė, visur plūduriavo vanduo.

Debesys išsisklaidė ir saulutė išlindo. Visa gamta spindėjo. Bėris sušuko:

— Žiūrėk, Žąsele, tavo svajonė išsipildė!

— Juk tai tikras ežeras, — negalėjo savo akimis tikėti Žąsis. Ilgai nelaukusi, ji nėrė į vandenį. — Ak, kaip gera!

Bėris ir Žąsis liko geri draugai. Kiek žinau, jie ir dabar tebegyvena pas ūkininką Petrą.

PROTO MANKSTA

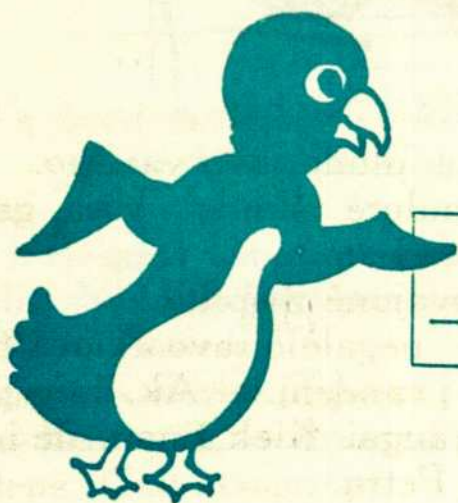
I. LAIVAI

Laivų yra įvairių rūšių. Atspėk ir teisingai surašyk šiuos laivų pavadinimus.

1. Lentinis, abiem galais smailas laivelis: **salvit**
2. Lengvas, siauras sportinis laivelis: **radėbia**
3. Sportinis laivas su burėmis: **tajhac**
4. Laivelis, varomas motoru yra: **rimitonos**
5. Senovinis laivas su burėmis: **vaibislur**
6. XIX šimtmečio laivas, varomas garu: **ragvaisli**
7. Stiprus laivas, kuris ledus laužo: **žadelusil**
8. Laivas, plaukiantis po vandeniu: **nopindinsave**

II. KAS AŠ?

Aš gyvenu pasaulio šalčiausioje vietoje.
Ar žinai, kas aš esu?

III. KELIAUKIME Į TOLIMUS KRAŠTUS

Medžių kamienuose įrašyk nurodytus žodžius.

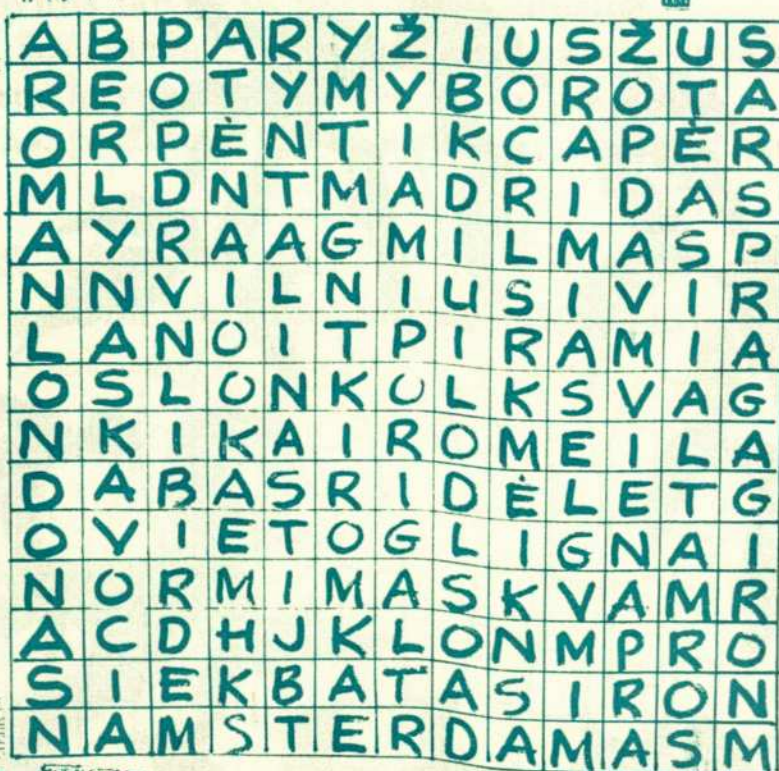
1. Didelis sūraus vandens plotas.
2. Maža papūga.
3. Laivas su burėmis.
4. Žmogus, kuris dirba laive, plaukioja jūroje.
5. Miklus šiltų kraštų žvėrelis.
6. Didelis vaisius, kuris auga šiltuose kraštuose.
7. Šiltų kraštų medis.

IV. NORĖČIAU AŠ KELIAUTI...

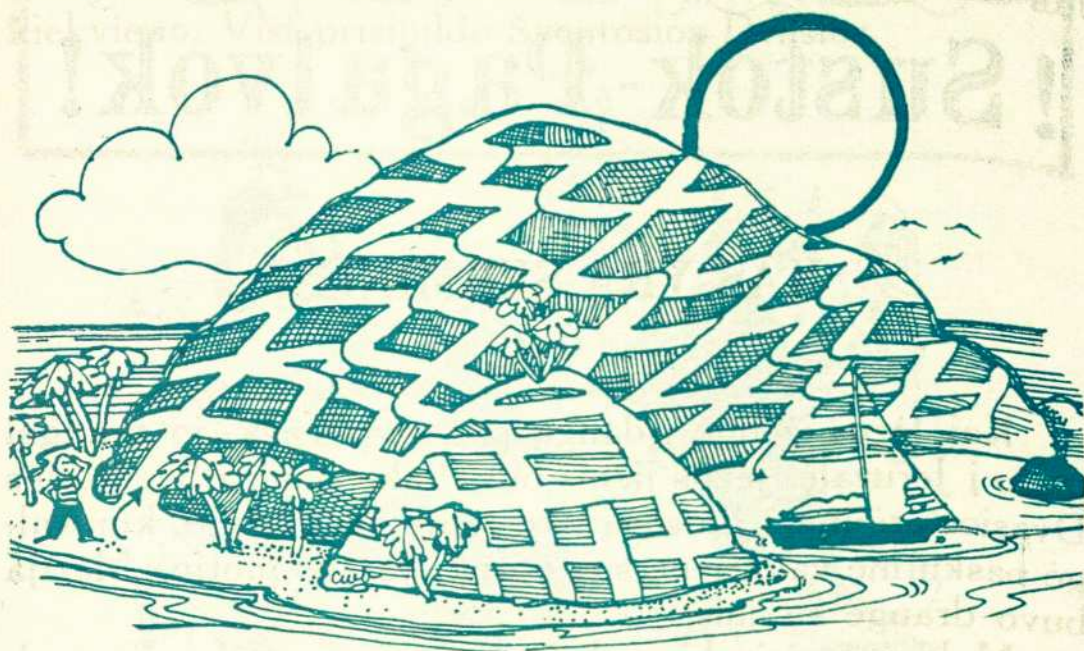
Kvadrata surask įvairių miestų vardus. Šie miestai yra įvairių pasaulio kraštų sostinės. Ar žinai kurių?

ROMA	MADRIDAS	PRAGA
RIGA	VILNIUS	ATĖNAI
OSLO	TALINAS	BERLYNAS
KAIRO	LONDONAS	MASKVA
VIENA	PARYŽIUS	AMSTERDAMAS

V. PARVESK!

Parvesk paklydusį jūrininką prie laivelio, kad jis galėtų grįžti namo.

GEGUŽĖS GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. 1. moteris, 2. jaunoji, 3. dėdienė, 4. motina, 5. mergaitė, 6. karalienė, 7. vaidilutė, 8. kumelė, 9. višta, 10. karvė.
- II. 1. bitė, 2. gaidys, 3. sliekas.
- III. 1. dailininkė, 2. teisėja, 3. mokytoja, 4. gydytoja, 5. mokslininkė, 6. sportininkė.
- IV. gegutė.
- V. 1. krokodilas, dilgėlė; 2. lydeka, vištvanagis; 3. Dubysa, Andai; kupranugaris, smauglys.
- VI. 1. morka, 2. inkilas, 3. šakutė, 4. kriaušė, 5. antis, 6. slyva. Slaptažodis: miškas.
- VII. 1. pelės, 2. žvakės, 3. vandens, 4. nieko.

KAS YRA SEKMINĖS?

O. M.

Kai Jėzus įžengė į dangų pas savo Tėvą, jo draugai grįžo į Jeruzalę. Jėzus jiems buvo sakęs laukti Šventosios Dvasios atėjimo. Jie susirinko tame kambaryje, kur valgė paskutinę vakarienę su Jėzumi. Jėzaus motina Marija buvo drauge su jais.

Mokiniai užsirakino duris, nes bijojo žydų. Jie meldėsi devynias dienas ir laukė.

Sekminių šventės dieną staiga iš dangaus pasigirdo ūžimas lyg smarkaus vėjo. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. Pasirodė lyg ugnies liežuviai, kurie nusileido ant kiekvieno. Visi prisipildė Šventosios Dvasios.

Jeruzalėje gyveno maldingų žmonių iš įvairių tautų. Jie kalbėjo įvairiomis kalbomis. Jie subėgo pasižiūrėti, kas atsitiko tame name, kur buvo Jėzaus mokiniai. Jie labai nustebo, išgirdę tuos vyrus kalbančius jų kalbomis.

Tada Petras išėjo ir pradėjo kalbėti žmonėms:

— Klausykite, ką aš jums pasakysiu. Jėzus iš Nazareto, kuris darė daug galingų darbų jūsų tarpe, yra gyvas. Jūs jį nužudėte piktų žmonių rankomis ir prikalėte prie kryžiaus. Bet Dievas jį prikėlė ir išvadavo iš mirties.

— Ką mes turime daryti? — klausė žmonės.

— Atsiverskite ir priimkite krikštą Jėzaus Kristaus vardu, — pasakė Petras. — Tada jūsų nuodėmės bus atleistos ir gausite Šventąją Dvasią.

Tą dieną apie trys tūkstančiai žmonių įtikėjo Jėzų ir prisidėjo prie jo mokinių.

Dabar Jėzaus mokiniai jau nieko nebijojo. Jie drąsiai ėjo į miestą ir mokė žmones, kad Jėzus yra Dievo siųstas Gelbėtojas. Jis mirė už visų žmonių nuodėmes, bet dabar yra gyvas, prisikėlęs. Jėzaus mokiniai tapo apaštalai — Dievo žodžio skelbėjai.

Vieną dieną Petras ir Jonas nuėjo į šventyklą pasimelsti. Prie šventyklos vartų sėdėjo vargšas žmogus, kurio kojos buvo nesveikos. Jis negalėjo užsidirbti pinigų, tad prašė išmaldos iš tų, kurie ėjo į šventyklą.

— Sidabro ir aukso aš neturiu, — pasakė Petras, — bet ką turiu, tau duosiu. Jėzaus Kristaus vardu, imk ir vaikščiok! — ir paėmęs žmogų už rankos, pakėlė jį. Ligonio kojos tuojau sustiprėjo. Jis pašoko, atsistojo ir pradėjo vaikščioti. Drauge su apaštalais jis įėjo į šventyklą. Ten jis vaikščiojo, šokinėjo ir garbino Dievą.

Sekminės yra Šventosios Dvasios atėjimo šventė. Šventoji Dvasia dažnai vaizduojama kaip balandis. Balandis yra taikos ir ramybės ženklas. Ugnis vaizduoja meilę. Šventoji Dvasia uždega mūsų širdis meile Dievui ir žmonėms.

LIETUVIŠKOS VESTUVĖS

Vitalija Volbekaitė, 15 m.

Iš Lietuvos

PAPROČIŲ REIKŠMĖ

Kiekviena tauta turi savo apeigas ir tradicijas. Įvairių tautų kultūros šiek tiek panašios, bet tuo pačiu ir skirtingos. Kai tauta praranda savo kalbą ir kultūrą, ji žūva. Kad mūsų tauta išliktų gyva, mums būtina gilintis į jos tautosaką, laikytis jos papročių ir tradicijų.

VESTUVIŲ PAPROČIAI

Mūsų protėviai sukūrė įdomias vestuvines apeigas. Jos yra labai senos kilmės ir vienos iš pagrindinių tradicijų mūsų tautos gyvenime. Po truputį tos vestuvinės apeigos plėtėsi ir darėsi įvairesnės.

Lietuviškos vestuvės nebuvo nuobodžios. Jas lydėjo muzika, šokiai ir dainos. Vestuvėse dalyvaudavo daug žmonių, kurie turėdavo koki nors vaidmenį. Tačiau dėmesio centre visada būna jaunoji. Apie ją sukosi visas vestuvių veiksmas. Svarbus buvo ir piršlys, nes ant jo pečių gulėjo visas vestuvių organizavimas.

SUSIPAŽINIMAS

Pasiruošimas vestuvėms prasidėdavo jaunojo ir piršlio apsilankymu pas merginą. Taip jauni žmonės susipažindavo. Piršlio darbas buvo girti jaunąją. Tada jis pasakydavo, ko jiedu atvažiavo. Po kiek laiko piršlys su berneliu vėl pasirodydavo ant mergelės namų slenksčio. Piršlys merginai giria bernelį, jo gimines, ūkį. Tėvams sutikus už jo išleisti savo dukterį, mergelė pasodinama šalia bernelio.

Svarbus buvo ir turtas. Prieš vestuves jaunoji važiuodavo pas būsimus uošvius (bernelio tėvus) tartis dėl kraičio. Jaunoji siūsdavo savo žvalgus pažiūrėti jaunojo ūkio.

Tokiomis piršlybomis prasidėdavo jaunų žmonių meilė ir svajonės. Piršlybų dainose apdainuojama mergelė, kuri gerai dirba ir bernelis — geras artojėlis. Apdainuojamas mergelės grožis ir jos rūtų darželis.

VESTUVIŲ DIENA

Galų gale ateina toji iškilminga diena — vestuvės. Jos prasideda didvakariu. Kvieslys joja sukviesti svečius, o šeimininkės ruošia valgius ir gėrimus.

Mergvakaris, kada susirenka svečiai, būna linksmas. Jaunoji pasodinama ant duonkubilio, jai supina kasas. Bet dainos liūdnos, nes mergelė jau neberavė savo rūtų darželio, nešios vedusios moters nuometą.

Jaunojo namuose būna bernelio išleistuvės. Dainuojama apie mergelę ir žirgelį. Jaunasis tuomet išvyksta pas savo nuotaką. Atvykęs su savo būriu į jos namus, jis bando įeiti, bet nepasiseka. Tada siunčia kvieslį, kuris savo gudriomis kalbomis įsiprašo į vidų. Jaunoji tuo tarpu paslepiama. Surasta, ji atsisveikina su savo tėvais. Tai jautrus ir graudus momentas.

Tada jau vyksta pačios vestuvės. Jaunajai prisegamas vainikas. Jaunieji maino žiedus. Pagoniškoje Lietuvoje tai buvo sužieduotuvių apeigos. Krikščionybės laikais sutuoktuvės vyko bažnyčioje. Po sutuoktuvių visi važiuoja į jaunosios namus.

Dabar prasideda pats linksnumas. Iki vėlyvo vakaro svečiai šoka ir dainuoja. Kitos dienos rytą jaunajai merginos užriša nuometą. Pagal tradiciją, nuotaka pasveikina savo uošvius ir vyro gimines ir jiems duoda dovanų. Po šių apeigų visi vėl linksminasi.

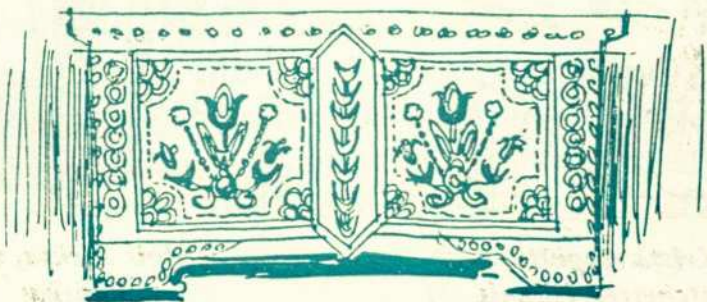
Vestuvių apeigų pabaigoje piršlį veda pakarti. Jis baudžiamas už savo melagingas kalbas. Jaunoji, tačiau, jo pasigaili ir jį išvaduoja, užmesdama rankšluostį ant kaklo.

Po vestuvių dar du sekmadienius švenčiamos grįžtuvės. Apdainuojami santykiai tarp marčios ir anytos (nuotakos ir jos vyro motinos). Mergelė išreiškia ilgesį savo namų — motulės, tėvelio ir rūtų darželio.

Taip mūsų protėviai šventė vestuves. Joms skirdavo daug laiko ir vargo. Tai buvo didelis įvykis ne tik jaunųjų, bet ir viso kaimo gyvenime.

Laikas bėga. Keičiasi papročiai. Bet mes turime neužmiršti praeities, turime pareigą kelti savo tautos kultūrą. Siekdami nepriklausomybės, negalime prarasti visa tai, ką sukūrė mūsų protėviai.

RYTAS

Visur tamsu
 Ir ramu...
 Vėjelis pučia,
 Tyliai giria užia.
 Saulutė kyla —
 Žiba rasa,
 Paukščiai čiulba —
 Jų daina linksma.
 Bunda žemė,
 Nemunėlis teka,
 Gėlės į saulę žiūri —
 Tokia mano gražioji,
 Mylimoji LIETUVA.

Lina Augiūtė
Westchester, Illinois

Krista Augiūtė
Westchester, Illinois

Onutė Pečiulytė, 3 kl.
Punskas

Algis Aleksa, 3 kl.
Punskas

MANO VASARA

Noriu papasakoti apie vasarą. Vasara yra labai graži. Visi gali žaisti įdomius žaidimus. Gali eiti maudytis Michigano ežere. Yra karšta. Norėtum gerti vandenį visą dieną... Gali skaityti ilgą knygą. Bet tai neįdomu. Visur yra gyvulių, gėlių ir daug medžių. Visi turi naujus batus ir rūbus. Gali eiti į parką ir žaisti. Tavo mašina bus karšta; musės kanda; nėra pamokų. Vakarai yra šviesūs — gali žaisti, sportuoti. Nėra daug lietaus. Vasarą yra įdomu! Gal tau ne, bet man yra įdomu!

Brigitta Šiaučiūnaitė

Lemont, Illinois

Vasarą aš važiuoju į skautų stovyklą — Romuvą. Ten labai gražu. Vieną vasarą mano mamytė ten virė pietus. Man labai patiko sriuba.

Andrius Čeponkus

Ottawa, Canada

Aš gimiau ir gyvenu Venecueloje. Vasaros atostogas praleidau pas dėdę Otavoje. Čia norėjau geriau pramokti anglų kalbą. Su dėdės dukra Andrea gerai sutikome. Mudvi jau seniai pažįstamos, nes dėdė su šeima aplanko savo tėvus Venecueloje.

Vasarą man buvo labai smagi. Abi su Andrea dvi savaites lankėme kompiuterių kursus. Jie buvo naudingi ir įdomūs. Pas-kui kartu su Andrea buvome visą mėnesį privačioje stovykloje vaikams Algonquin parke. Iš tos stovyklos darydavom išvykas į įdomesnes vietas. Vieną sykį pamačiau briedį (moose). Man buvo labai įdomu jį stebėti. Ta stovykla iš viso man patiko. Po mėnesio, laimingai grįžome namo.

Būdama Otavoje, pradėjau lankyti šeštadieninę lietuvišką mokyklą drauge su pussesere. Abi su Andrea norėjome išmokti geriau lietuviškai kalbėti. Mano mamytė — lietuvaitė. Seneliai labai norėtų su manim Venecueloje lietuviškai kalbėti.

Marija Sykora, 13 m.

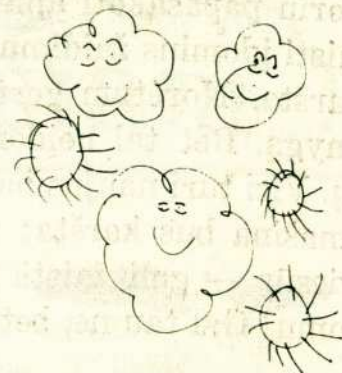
Venecuela

MES KIŠKUČIAI

Šie piešiniai Baltimorės Kiškučių klubo narių.

Aš einu namo.
Siga Vaškytė, 4 m.

Debesų šeima ir trys saulės.
Lina Seštokaitė, 5 m.

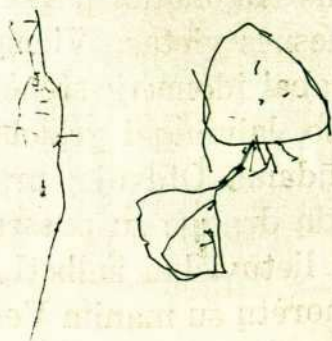
Aš su naujais batais ir kelnėm.
Darius Pilius, 3 m.

Tėtė žiūri per langą.
Katrina Loskarn, 3 m.

Rožytė skina gėlytes.
Rita Bradūnaitė, 4 m.

Teresė eina į mokyklą.
Teresė Zajančkauskaitė, 3 m.